

Sygn. akt I DI 29/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. J. P. L.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Dyscyplinarnej,
w związku z pismem sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha z dnia 23.02.2022 r. o powstrzymaniu się od rozpoznania wyżej wskazanej sprawy,
na podstawie stosowanego a contrario art. 40 i 41 § 1 k.p.k

postanawia:

pozostawić pismo bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej zarządzeniem z dnia 8 czerwca 2021 r. w sprawie DI 29/21 wyznaczył sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha do rozpoznania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w W. J. P. L.

Sędzia Adam Roch podjął czynności w w/w sprawie, wydając w dniu 17 czerwca 2021 r. zarządzenie o wezwaniu pełnomocnika wnioskodawcy do nadesłania oryginałów lub uwierzytelnionych kopii dokumentów potwierdzających, że subsydiarny akt oskarżenia został złożony w terminie wskazanym w art. 55 § 1 k.p.k.

Następnie w dniu 23 lutego 2022 r. sędzia Adam Roch złożył oświadczenie następującej treści: „Za zasadne i konieczne uważam powstrzymanie się od rozpoznawania spraw dotyczących wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów, na co wskazuje potrzeba uwzględnienia przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, prawa krajowego i międzynarodowego, a także orzeczeń mających wpływ na obowiązywanie i stosowanie ww. norm, w tym postanowienia

Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 roku, sygn. C-204/21 R oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lipca 2021 roku, sygn. P 7/20.

Podkreślam, że niezależnie od mojej jednoznacznie negatywnej oceny decyzji Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 roku, sygn. C-204/21 R, opartej w moim przekonaniu na oczywiście błędnych przesłankach, to jednak w punkcie 1 lit. a tego orzeczenia Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie C-204/21, m. in. do zawieszenia stosowania art. 27 § 1 pkt 1a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, na podstawie którego Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego jest właściwa do orzekania w pierwszej i w drugiej instancji w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej. Niniejsze postępowanie jest sprawą, o której mowa w art. 27 § 1 pkt 1a ustawy o Sądzie Najwyższym, którego stosowanie winno zostać zawieszone.

Okoliczności tej nie zmienia wydany w dniu 14 lipca 2021 roku (po wydaniu ww. postanowienia przez Wiceprezes TSUE) wyrok Trybunału Konstytucyjnego, sygn. P 7/20, w którym uznano, że art. 4 ust. 3 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, ze zm.) w związku z art. 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2, ze zm.) w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nakłada ultra vires zobowiązania na Rzeczpospolitą Polską jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, wydając środki tymczasowe odnoszące się do ustroju i właściwości polskich sądów oraz trybu postępowania przed polskimi sądami, jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 8 ust. 1 oraz art. 90 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w tym zakresie nie jest objęty zasadami pierwszeństwa oraz bezpośredniego stosowania określonymi w art. 91 ust. 1-3 Konstytucji. Mające bowiem konstytutywny charakter orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie powoduje z mocy prawa utraty mocy wiążącej wydanych wcześniej na zakwestionowanej podstawie orzeczeń sądowych, a umożliwia jedynie ich wzruszenie w przewidzianym do tego w Konstytucji lub innych przepisach trybie (por. Z. Czeszejko-Sochacki, Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego: pojęcie, klasyfikacja i skutki prawne, Państwo i Prawo 2000, nr 12, s. 20, 29).

Orzeczenie o niekonstytucyjności normy wywołuje skutki na przyszłość i nie wpływa automatycznie na wcześniejsze stosowanie niekonstytucyjnych norm (tak M. Ziółkowski, Skutki czasowe wyroków Trybunału Konstytucyjnego (w świetle orzecznictwa SN i TK), EPS 2012, nr 4, s. 12). Jasno wskazuje na to treść art. 190 ust. 4 Konstytucji RP.

Analogiczny pogląd przedstawił Sąd Najwyższy przykładowo w postanowieniu z dnia 14 października 2021 roku, sygn. I DO 10/21.

Dodatkowo wskazuję, iż oświadczenia niniejszego nie należy odczytywać jako składanego w trybie art. 41-42 k.p.k. Brak jest wedle mojej oceny jakichkolwiek podstaw do rozważania istnienia okoliczności mogących wywołać wątpliwości co do mojej bezstronności”.

W następstwie w/w oświadczenia, Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego wydał w dniu 23 lutego 2022 r. zarządzenie, między innymi, następującej treści – „1. W związku z oświadczeniem SSN Adama Rocha z dnia 23 lutego 2022 r., mając na względzie niejasności co do treści tego oświadczenia, patrząc przez pryzmat powoływanej przez Sędziego decyzji Wiceprezesa TSUE, w związku z niezawisłością sędziego oraz niezależnością sądu (...), sprawę skierować na posiedzenie w przedmiocie rozważenia wyłączenia SSN Adama Rocha od rozpoznania sprawy (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oświadczenie sędziego Sądu Najwyższego Adama Rocha, zważywszy na jego treść, w oczywisty sposób nie stanowi - oświadczenia o zaistnieniu przesłanek wyłączenia sędziego, o których mowa w art. 40 k.p.k., ani też żądania, o którym mowa w art. 41 § 1 k.p.k. Nie ma zatem żadnych podstaw do rozpoznania go w trybie przepisów Działu II, Rozdziału 2 Kodeksu postępowania karnego. Natomiast z uwagi na to, że stanowi oczywisty wyraz odmowy wykonywania podstawowych konstytucyjnych obowiązków sędziego może ewentualnie być podstawą do działań służbowych właściwych organów Sądu Najwyższego wobec sędziego.